

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jóság, igazságosság és egyenesség.” (Ef 5,8-9)

Pál az Efezusban élő gyülekezetnek ír, amely egy elég nagy és fontos város volt akkoriban, ahol Pál korábban élt, keresztelt és evangelizált.

Levele valószínűleg Rómában kelt, a börtönben, 62 körül. A fájdalmas körülmények közepette mégsem arról ír ezeknek a keresztényeknek, hogy hogyan oldják meg a gyülekezetben fennálló problémákat, hanem arról, hogy milyen csodálatos Isten terve a születőben lévő egyházzal.

Emlékezteti az efezusiakat, hogy „valaha sötétség voltak”, de a keresztség és a hit ajándéka által „világosság” lettek, és bátorítja őket, hogy éljenek ennek megfelelően.

Pál szerint arról van szó, hogy be kell járnunk egy utat, állandóan növekedve Isten és az ő szerető akaratának ismeretében, nap mint nap újratekve.

Arra buzdítja őket, hogy a mindennapi életben is éljenek a hivatásuknak megfelelően: „legyenek mint Isten követői, szeretett gyermekei”[1], szentek és irgalmasok.

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jóság, igazságosság és egyenesség.”

Mi is, a huszonegyedik század keresztényei arra vagyunk meghívva, hogy „világosság legyünk”, de lehet, hogy alkalmatlannak érezzük erre magunkat a korlátaink és a külső körülmények miatt.

Hogy maradhatnánk meg a reményben, amikor a sötétség és a bizonytalanság akar felülkerekedni rajtunk?

Pál továbbra is azzal bátorít, hogy a megélt Ige ad majd fényt és tesz képessé bennünket arra, hogy az eltévelyedett emberiségben „úgy ragyogjunk, mint a csillagok a mindenségben”[2].

„Másik Krisztusként minden férfi és nő hozzájárulhat ehhez az emberi tevékenység bármely területén: a tudományban, a művészetben, a politikában. [...] Ha ugyanis befogadjuk Igéjét, egyre inkább azonosulunk gondolataival, érzéseivel, tanításával. Az Ige világossá teszi, hogy mit tegyünk, megmutatja, hogyan tegyük jóvá, ha hibáztunk, visszatérít, ha letévedtünk az egyenes útról. [...] »Régi emberünk«[3] ugyanis mindig kész arra, hogy magába zárkózzon, hogy saját kis személyes érdekeit dédelgesse, hogy elfelejtkezzen azokról, akik elhaladnak mellettünk, hogy közömbös maradjon a közjó vagy a körülöttünk lévő emberiség szükségletei iránt. Szítsuk fel tehát szívünkben a szeretet lángját! Az így megújuló látásmódunkkal körülnézhetünk, hogy észrevegyük, milyen lépésre lenne szükség.”[4]

„Úgy éljete, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse pedig csupa jóság, igazságosság és egyenesség.”

A személyesen és közösségileg megélt evangélium fénye reményt ad és megerősíti a társas kapcsolatokat, akkor is, amikor különböző csapások miatt, mint például a Covid, egyre nagyobb a fájdalom és a szegénység.

Jun meséli a Fülöp-szigetéről, hogy a járvány kellős közepén az egyik közösség lakóhelyén tűz ütött ki, és több családnak mindene odaveszett. „Bár szegények vagyunk, mégis úgy gondoltuk a feleségemmel, Florával, hogy szeretnénk segíteni. Elmondtam ezt a motoros társaimnak is, bár tudtam, hogy ők is hasonló körülmények között élnek, mint mi. De ez nem tartott vissza bennünket, és nekiláttunk a barátaimmal szardíniakonzervet, tésztát, rizst és más élelmiszert összeadni a tűzvész károsultjai részére.

Feleségemmel néha összeszorul a gyomrunk, ha arra gondolunk, hogy mit tartogat a jövő a számunkra, aztán segítségünkre siet ez a mondat az evangéliumból: »Aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.«[5] Nem vagyunk gazdagok, de mindig meg tudunk osztani valamit szeretetből a másokban élő Jézus iránt. Ez a szeretet késztet arra, hogy újra tiszta szívből adjunk, és bízzunk Isten szeretetében.”

Arról van szó tehát, hogy hallgassunk a szívünk mélyén élő világosságra, melynek gyümölcse – a jóság, az igazságosság, az egyenesség – kedves az Úr előtt, és mindenféle beszédnél hatékonyabb tanúságtétel lehet az evangéliumi élet szépségéről.

Ne feledkezzünk el a többiek támogatásának erejéről sem, akikkel együtt haladunk az életszentség útján. A jó, amit kaptunk, a kölcsönösen megélt megbocsájtás, az anyagi és a lelki javainknak a megosztása, mind-mind értékes és reményre segítő ajándék, tanúságtétel.

Jézus azt ígérte: „Én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”[6]

A feltámadt Jézus a keresztény életünk forrása, aki mindig velünk van a közös imában és a kölcsönös szeretetben, ő melegíti át a szívünket és világosítja meg az elménket.

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] vö. Ef 5,1

[2] vö. Fil 2,15

[3] Róm 6,6

[4] vö. C. Lubich, Az élet igéje, 2005. szeptember, Új Város 2005/9

[5] Mk 8,35

[6] Mt 28,20

forrás: fokolare.hu